

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Omnes Apostoli oculati fuerunt testes Resurrectionis Jesu Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

vitâ exutum & sensu; volebant solummodò illud suis irrigare lacrymis, inungere aromatibus; aut dum nullam inquirebant consolationem sensibilem; omnimoda se refertas cernebant felicitate. Ecce quales sint characteres, qualesque notæ fideles veram aliquam devotam enuntiantes, ex quibus colligere possitis, an credendum sit ejusmodi alicui devotæ, si dixerit, vidisse se Angelos, eosque auscultasse sibi loquentes, aut revelationes

habuisse divinas; siquidem possibile non est, illas vel decipere vel decipi.

Sed nihilominus dices, ipsas non esse nisi fœminas, & solo fœminarum testimonio non stabilire Ecclesiam ullum fidei suæ articulum. Sit verum hoc? sed non solum devotarum fœminarum innixa relationi credit Ecclesia Mysterium Resurrectionis Domini nostri; manifestatum id est luculenter Apostolis, & per has toti Ecclesiæ, uti videbitis.

ARGUMENTUM.

Omnes Apostoli oculati fuerunt testes Resurrectionis Jesu Christi.

ARTICULUS II.

Maxima omnium Apostolorum fuit consternatio, dum divinum Magistrum suum exspirasse conspexerunt supra Crucem in monte Calvariæ, & quando jam tumulo ipsum viderunt illatum, ablatam sibi crediderunt omnem spem, amissa omnia, triumphantibus interim & jubulantibus potestatibus inferni. Eximia sunt hac super re Regii Vatis verba Psalmo 103. *Posuisti tenebras, & facta est nox, in ipsa pertransibunt omnes bestia sylva: catuli leonum, rugientes, ut rapiant, & querant à Deo escam sibi. Ortus est sol, & congregati sunt, & in cubilibus suis collocabuntur.* Explanatio Castio-

dori, quam desuper affert, peracri suo est digna ingenio. Ecce vobis illam.

Quando Jesus Christus passus est & mortuus in Cruce circa plenum meridiem, distuderunt se tenebræ universales super omnem terram, quasi tota natura indueret luctum ex morte Creatoris sui: stante profundâ hâc nocte, dæmones velut bestię feroces prodierunt ex antris inferni, & liberè per omnem vagabantur terram: Jamjam credebant se mundi Dominos, intuentes universalem hanc omnium creaturarum turbationem, tenebras has passim diffusas, hanc

Dæmones circumcurfabant in terris, dum tenebræ erant in morte Jesu Christi.

Psal. 103.

Bestiæ feroces audaces sunt de nocte.

hanc stragem astrorum, hunc terræ tremorem, has petrarum scissuras, universalem hanc omnium hominum adversus proprium Dei Filium conjugationem, omnes Apostolos aëtos in fugam, & ipsum derelictum, etiam a divino Patre suo, sicut desuper conquerebatur. Judicabant ergo, ultimum imminere jam mundo finem, hocque crimen deicidii ab hominibus commissi, conferre sibi jus ipsos omnes rapiendi in infernum; unde & rugientes hi leones sibi magna pollicebantur spolia. Jam rapuerant unum ex ipsius Apostolis, jam ceperant alterum ex comitibus sui supplicii; & jamjam canebant victoriam, dum funesta hæc nox occupaverat terram.

Ad resurrectionem Jesu Christi omnes demones reversi sunt in infernum.

Sed quid accidit? *Ortus est Sol & congregati sunt, & in cubilibus suis collocabuntur.* Sol quantoque iterum præbuit conspicendum. Jesus Christus tertiâ resurrexit die, totus refulgens Majestate, prodiens è sepulchro suo velut Sol oriens in diebus æstivis è sinu auroræ, totus propriæ gloriæ suæ circumfusis splendore: & maledicti hi spiritus, aves hæ nocturnæ, quibus non nisi ad intuendas tenebras sunt oculi, toti obtuli, toti confusi, toti delusi ac terrore concussi, in antra sua remearunt, suis se tumultantes barathris: *Tunc autem, quando ortus*

est, Sol, id est, quando resurrectio sancta declarata est, majestatem ejus minime sustinentes, in suis se trepidi cubilibus abdiderunt. Et omnes dispersi Apostoli, ac omnes confternati discipuli, incepterunt denud animari, ad primum exortum luminis divini hujus solis, oculos suos percellentis, id est, ad primum, quem perceperunt nuntium de resurrectione divini Magistri sui.

Ite quamprimum, dicit Angelus mulieribus devotis, dicite discipulis ejus & Petro, quia surrexit; & ecce præcedet vos in Galilæam, ibi eum videbitis. An observatis, quomodo hic Legatus cœli, postquam divina arcana his manifestavit mulieribus, non velit hæc publicari ab ipsis in universo mundo? sed mittit ipsos ad Apostolos, ut hi velut judices essent in approbandis illis, & speciatim ad S. Petrum, quia is caput erat visibilis Ecclesiæ in absentia Jesu Christi, ad informandum nos, quod revelationes, quas recipiunt personæ particulares, quamvis à Deo sint, non habeant auctoritatem nisi recipiantur & approbentur à sancta Ecclesia, uti fuerunt illæ sanctæ Birgittæ & quarumdam aliarum.

O bonitas ineffabilis Jesu Christi! omnes Apostoli reliquerant ipsum tempore Passionis suæ, & turpius cæteris omnibus sanctus

Cassiodorus.

Matt. 28. v.7.

Marc. 16. v.7.

Angelus misit foeminas, ut annuntiarent revelationem suam Apostolis, ad examinandum illam.

Mira Jesu Christi bonitas erga Apostolos.

sanctus Petrus, qui ter negaverat ipsum; & tamen consolari mox vult illos gratissimo resurrectionis suae nuntio, exhibitæ sibi oblitus infidelitatis. Sed nominat specialiter sanctum Petrum, ne, uti affirmat sanctus Gregorius, sui pudore criminis absteritus aggregare se amplius non audeat Apostolorum collegio, neque de indulta sibi venia hæreret dubius: *Vocatur Petrus ex nomine, ne desperaret ex negatione.*

Verum si tam accepto prævenire & consolari vult ipso nuntio, cur diutius exoptatæ suæ præsentiae illis subtrahit felicitatem? nuntiari jubet illis, quod visuri sint ipsum in Galilæa; quare non in Judæa, ubi præsentibus aderant, ubi adimpletum fuerat mysterium passionis & resurrectionis suæ? cur transmigrare vult ipso in Galilæam, quæ alia erat Regio? non est, uti asserit S. Hieronymus, quod se illis non monstraverit in Judæa, sed factum hoc est velut in occulto, & aspectu tantum brevi

S. Ambros. lib. de Virgin.

S. Anselmus lib. de Excellent. Virg.

S. Bonavent. c. 87. vitæ Christi.

Rupertus lib. de divin. officiis.

& transeunter: nam in ipso resurrectionis suæ die sexies omnino visendum se præbuit. Primò sanctissimæ Matri suæ, quamvis Evangelista nullam de hoc faciat mentionem. Sed sanctus Ambrosius, sanctus Anselmus, sanctus Bonaventura, Rupertus Abbas, & plerique sancti Patres Ecclesiæ id asseverant. Et

æquitati omnino congruebat, ut, quæ afflictissima erat in morte ipsius, prima omnium ex resurrectione ipsius acciperet consolationem. Secundo apparuit sanctæ Magdalene ad ipsum sepulchrum, uti refert sanctus Marcus. Tertiò eidem Magdalene, & aliis mulieribus devotis simul, quando revertebantur à sancto sepulchro in Jerusalem, uti recensetur à sancto Matthæo. Quarto sancto Petro soli, uti traditur à sancto Luca. Quintò duobus discipulis euntibus in Emaus, cujus historiæ idem S. Lucas texit narrationem. Et sextò, cum serò esset, omnibus discipulis congregatis, id est aliis decem; eòquod S. Thomas præsens non fuerit, & traditor Judas funestâ desperatione sibi jam ademerat vitam, postquam vendiderat & tradiderat divinum Magistrum suum, suorum manibus inimicorum. Sic accelerabat reddere illis gaudium & vitam eodem die, quo hanc resumpserat, quantumvis hæc non nisi transeuntes fuerint apparitiones.

Sed innixis promissis sibi factis, quod visuri ipsum essent in Galilæa, credibile est, illos sequenti die omnes dedisse se viam: siquidem sanctus Joannes scribit, post dies octo (quod tempus esse poterat itineris à se exantlati) Jesum Christum apparuisse omnibus

Marc. 16.

Matth. 28, v. 9.

Luc. 14, v. 34.

Ibid.

Joan. 20.

Jesu Christus apparet omnibus Apostolis suis in Galilæa, & præbet illis argumenta manifestæ resurrectionis suæ.

nibus simul, id est, illis undecim: siquidem sanctus Thomas se iterum conjunxerat ipsis. Et hic incepit præbere illis argumenta magis manifesta circa veritatem resurrectionis suæ. Primum fuit quòd intraverit locum, ubi omnes fuerant, quin opus esset referari sibi portam, ad ostendendum ipsis, corpus suum gaudere prærogativis corporis gloriosi, cui more spirituum penetrare muros est facultas. Secundo, quòd prolixum miscuerit cum ipsis sermonem, asscurans illos, quòd nihil haberent sibi timendum, quòdque ipsemet is esset, suam illis apportans pacem, velut vera columba, quæ finito diluvio ramum olivæ detulerat in arcam.

Mirabilis favor, quem Jesus Christus concessit sancto Thomæ Apostolo,

Tertium fuit adhuc magis luculentum. Siquidem cum sanctus Thomas credere adhuc non posset, nec quod omnes Apostoli dixerant sibi, quòd viderint eum in Galilæa, nec quod ipsemet jamjam videbat propriis suis non fidens oculis, semperque timens, ne aliqua interveniret imaginatio & illusio, Jesus Christus ex magna bonitatis suæ abundantia permittere voluit ipsi, sua ut tangeret vulnera, suosque mitteret digitos in loca clavorum manus suas transverberantium, quasi ad demonstrandum ipsi, quòd paratus esset iterum crucifigi pro ipso solo, sicut cru-

cifixus fuerat pro omnibus peccatoribus in monte Calvariæ: permittit adhuc, ut suam inferret manum in vulnus lateris sui, usque in cor suum, quasi in hujus possessionem inducturus illum, ac manifestis experimentis convicturus ipsum, hoc verum corpus suum esse, & non phantasma; veritatem hanc esse, & non illusionem; & denique ut tardissimus Apostolorum ad credendum mysterium resurrectionis fieret de eo certissimus, ardentissimus, & omnium primus, in annuntiando illo per universum orbem, ostendendo digitum illum, qui ex pietate & obedientia renovaverat in corpore divini Magistri sui eadem vulnera, quæ infixerat ipsi Judæi in Golphathæo vertice; sicque digitus ipsius fieret orbis universi Doctor & Magister, sicut loquitur sanctus Chrysologus: *Digitus Thomæ factus est Magister mundi.* serm. 84.

Aliâ vice manifestavit se discipulis suis juxta mare Galilææ, inter quos erant Petrus & Joannes, & hic velut testis oculatus id in suo annotavit Evangelio. Iterum supra montem quemdam Galilææ conspiciendum se exhibuit pluribus, quam quingentis fidelibus in unum congregatis, uti refert S. Matthæus, & postea exaratum reliquit Corinthiis sanctus Paulus. Denuò apparuit sancto Jacobo omninò soli, uti videre

S. Chrysologo
serm. 84.

Joan. 21.

Matth. 28.

1. Cor. 15.

Diverse & frequentes apparitiones Jesu Christi.

videre est in eodem loco. Et ne diutius immorer enarrando sigillatim ingentem numerum apparitionum, quibus consolatus est sæpe suos Apostolos & Discipulos per quadraginta illos dies, quibus permanere voluit in terris post resurrectionem usque ad ascensionem suam, quasque S. Lucas nonnisi generaliter annotavit in Actibus per hæc verba: *Apparens eis, & loquens de Regno Dei*; ultima omnium, & observatu dignissima apparitio fuit in monte Olivarum, unde, postquam dederat ipsis mandatum prædicandi Evangelium in universo orbe, in præsentia sanctissimæ Matris suæ, omnium Apostolorum suorum, & omnium discipulorum ac sceminarum devotarum, ipsi, dum in vivis agebat, adhaerentium, omniumque fidelium jamjam converforum, quibus benedicebat, reversus est in cælum ad Deum Patrem suum, à quo missus fuerat in mundum: *Vado ad eum, qui misit me.*

Actor, i.

Marci ult.

Incausum igitur contenderunt Judæi abscondere mundo veritatem resurrectionis Jesu Christi. Difficile est abscondere solem in pleno meridie. Non obstantibus ipsorum curis ac dolis illico universus orbis illustrabitur divino hoc lumine. Hegesippus referens nobis, quod legerat in actibus Pilati, affirmat, quod hic informationem dederit Im-

Hegesippus in Anacephal.

peratori Tiberio de omnibus, quæ acciderant in Persona Jesu Christi; de invidia, quâ Judæorum præcipui ferebantur in eum, videntes ipsius miracula, & magnam, quam sibi comparaverat, existimationem in animis omnium populorum; de malitiis & fraudibus, quas moliebantur, ad obstringendum se, ut condemnaret ipsum ad mortem; quod coactus id fecerit & invitus non inveniens in eo mortis causam; quod occiderint ipsum in Cruce, ipsoque in monumentum posito, unde metuentes, ne exiret, petierint à se milites ad custodiendum illum; sed quod in ipsorum præsentia resurrexerit tertio die à mortuis, hincque id sibi asseveraverint, quamvis inducti à Judæis magnâ pecuniæ oblatâ quantitate, ut rem servarent in occulto.

Veritas resurrectionis Jesu Christi fuit delata Romanam ad Imperatorem Tiberium & Senatam,

Tertullianus confirmat id ipsum in suo Apologetico, & Eusebius in sua historia. Hi adjungunt, quod Imperator Tiberius recensuerit hæc omnia Senatui, volens aggregare Jesum Christum numero Deorum. Sed quod, cum Senatus se opposuerit, non intermiserit condere edictum, quo minitabatur mortem cuicumque accusanti aliquem Christianum, ostendens plurimi se facere Personam Jesu Christi. Hic Imperator crederat, se maximo honore profes-

Tertul. Apolog. c. 5. Euseb. l. 2. c. 2. Tiberius voluit Jesum Christum annumerare Diis.

cuturum ipsum, referendo illum in album falsorum Deorum; sed reverà maxima hæc omnium, quã afficere ipsum poterat, fuisset injuria.

Cur JESUS
Christus non
lucit Diis an-
numerari.

JESUS Christus venerat in hunc mundum, ut falsos omnes extirparet Deos, & non ut ipsorum aggregaretur cœtui; non recipiebat Divinitatem suam ab hominibus, sed homines credentes in se reddere volebat participes magnificentiarum Deitatis suæ; non opus sibi erat potestatibus sæculi, nec Senatûs Romani, nec Imperatorum, ut ostenderet se solum verum Deum in universo

orbe, sed potiùs volebat omnes humanas contra se extimulari potestates, ut sibi hanc disceptarent gloriam. Franget is omnes ipsarum adnitus, hõsque omnes unicã suã evincet Cruce; & tandem comparabit is solus sibi met ipsi magnificum triumphum de mundo & inferno, de morte & peccato, & de omnibus gloriæ suæ inimicis, per gloriosam resurrectionem suam. O quã solidum solatium! quanta gaudii abundantia pro omnibus animabus amantibus JESUM Christum, aspicere ipsum in hoc statu.

ARGUMENTUM.

Resurrectio JESU Christi est eximia reparatio honoris omnium ignominiarum, quas perpeffus est in monte Calvarie.

ARTICULUS III.

NON immeritò in admirationem rapit omnes, manifesta inhibitio facta à JESU Christo omnibus Apostolis suis, ne dicerent cuiquam se esse Messiam; annotata est hæc verbis expressis in decimo sexto capite Evangelii S. Matthæi: *Præcepit JESUS Christus discipulis suis, ut nemini dicerent, quia esset Christus.* Et quod magis stuporem ciet, est, quòd illicò declaret illis dolores & ignominias passionis suæ, quòd eundem sibi sit in Jerusalem, ad tolerandum

Matth. 16.
JESUS Christus
prohibet pu-
blicari suam
Divinitatem,
& publicat su-
as ignomi-
nias.

ibi crudeles persecutiones à Scribis & Pontificibus, quòdque tandem occidendus sit, & tertio die resurrecturus à mortuis. Quid sibi innuit hæc inhibitio, ne suam evulgent gloriam, hæcque informatio de cruciatibus passionis suæ, eodem illis facta tempore? ut quid silentium injungit Apostolis suis circa ea, quæ suam concernunt Personam? nonnè eo venerat fine, ut manifestum se faceret mundo? nonnè eo nomine suos elegerat Apostolos,